

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **O. S.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Z. S., II) J. F., III) J. F.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2013, č. j. JMK 75483/2013, sp. zn. S-JMK 75483/2013 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e** z účtu Krajského soudu v Brně **v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 5. 11. 2013 se žalobce domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a Z. S. a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rosice (dále též „stavební úřad“) ze dne 17. 5. 2013, č. j. MR-S 6362-12-OSU-Fri-15. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 169 odst. 2, 3, 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“), a § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31. 12. 2012, povolil žadatelům J. a J. F. výjimku z § 25 odst. 5 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území pro umístění stavby „*zahradní bazén u rodinného domu, L. 1123, R.*“ na pozemku parc. č. 2740/14 v katastrálním území Rosice u Brna. Výjimka spočívala ve snížení předepsané odstupové vzdálenosti stavby ze 2 m na 0,9 m od společné hranice s pozemkem parc. č. 2740/11 v tomtéž katastrálním území.

Žalobce v podané žalobě zejména uvedl, že k osazení předmětného bazénu, coby výrobku plnicího funkci stavby, došlo v polovině roku 2011. Namítl, že rozhodnutí správních orgánů předjímá budoucí rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Správní úvahy stavebního úřadu byly zásadně ovlivněny faktem, že stavba již byla provedena. Rozhodnutí stavebního úřadu obsahuje závažný vnitřní rozpor ohledně ohrožení sousedních pozemků a staveb. Stavební

úřad neověřil skutkový stav a vycházel z tvrzení uvedených v žádosti. Neověřil zejména skutečné možnosti umístění bazénu na pozemku při dodržení požadavků vyhlášky na odstup 2 m. Žalovaný jeho postup aproboval. Ohrožení pozemku žalobce je přitom zřejmé a nebezpečí je tím větší, čím je odstupová vzdálenost menší. Pozemek žalobce leží níže než pozemek s bazénem, přímým důsledkem vydání výjimky bude větší míra ohrožení pozemku a staveb žalobce, a to jak skleníků, tak přízemí a zejména suterénu jeho rodinného domu. Úvaha správních orgánů o rozsahu případné destrukce bazénu jednostranně zvýhodňuje černého stavebníka.

Stavební úřad též pominul § 169 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož se pro územní souhlas výjimka nepřipouští. Je otázkou, zda černý stavebník úmyslně neobešel stavební zákon, aby mohl využít institut dodatečného povolení stavby, v němž je výjimka již přípustná, a kdy stavební úřad zřejmě bude ovlivněn již provedenou stavbou. Stavební zákon přitom neobsahuje žádný nástroj pro zhojení porušení svého § 169 odst. 1. Naskytá se otázka, zda v případě černé stavby, při jejímž provádění byly porušeny obecné požadavky na výstavbu, lze výjimku vůbec vydat.

Žalobce dále uvedl, že zhruba dva týdny po doručení rozhodnutí žalovaného, zahájil soused demontáž bazénu a nepovolenou stavbu odstranil. Na tuto novou skutečnost bude stavební úřad zřejmě reagovat zastavením řízení o dodatečném povolení stavby a následně zastavením řízení o odstranění stavby. Poté bude moci soused postupovat v souladu se stavebním zákonem účinným v roce 2013. Je nesporné, že soused získal neoprávněnou výhodu. Před umístěním bazénu na pozemek, by výrok rozhodnutí mohl být zcela jiný, nelze vyloučit, že by výjimka povolena nebyla. Řízení o výjimce by mělo proběhnout úplně znovu, a to za nyní prokázaného skutkového stavu, tedy před umístěním bazénu na pozemek.

Žalobce též poukázal na procesní vady. Po zrušení prvního rozhodnutí stavebního úřadu žalovaným, byl stavební úřad nečinný a porušil tak § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Nové projednání věci pak omezil pouze na získání informací z doplněné žádosti a návodu k použití bazénu. Žalobce též neobdržel informaci o možnosti uplatnit další návrhy v souladu s § 36 odst. 1 správního řádu.

Zdejší soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o žalobě nemůže věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Předmětem řízení učinil žalobce rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu. Otázkou, zda takové rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, publ. pod č. 2908/2013 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dospěl k závěru, že rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy v rámci řízení o žalobě proti onomu navazujícímu aktu. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu bylo pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.

Za účelem posouzení věci v intencích závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu se zdejší soud od žalovaného vyžádal správní spis. Z něj zjistil, že dne 27. 7. 2012

stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby předmětného bazénu. Dne 1. 8. 2012 požádali vlastníci stavby o její dodatečné povolení. Dne 7. 8. 2012 pak požádali o povolení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Usneseními ze dne 20. 8. 2012 stavební úřad přerušil podle § 129 odst. 3 stavebního zákona řízení o odstranění stavby, vyzval vlastníky stavby, aby nejpozději do 31. 5. 2013 doplnili žádost o dodatečné povolení stavby o pravomocné rozhodnutí o výjimce z § 25 odst. 5 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, a v této souvislosti přerušil též řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2012, č. j. MR-S 6362-12-OSU-Fri-4, stavební úřad požadovanou výjimku vlastníkům stavby povolil. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobce a Z. S. odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 1. 2013, č. j. JMK 128677/2012, sp. zn. S-JMK 128677/2012 OÚPSŘ, zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2012 a věc mu vrátil k novému projednání. Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2013, č. j. MR-S 6362-12-OSU-Fri-15, stavební úřad požadovanou výjimku vlastníkům stavby opětovně povolil. Odvolání, podané žalobcem a Z. S., žalovaný zamítl nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23. 8. 2013.

Z uvedeného přehledu je patrné, že v daném případě bylo fakticky o předmětnou výjimku žádáno v souvislosti s řízením o odstranění stavby, resp. s řízením o žádosti o dodatečné povolení stavby. Rozhodnutí o výjimce tak samo o sobě nemohlo zasáhnout do práv účastníků řízení, navazovalo by na něj totiž rozhodnutí vydané v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, či případně v řízení o odstranění stavby.

I z čistě právního hlediska, tedy dle stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, nebylo možné pouze na základě předmětné výjimky umístit a provést stavbu bazénu bez navazujícího úkonu stavebního úřadu (v zásadě to bylo možné pouze cestou dodatečného stavebního povolení). Ostatně není tomu tak ani po novele stavebního zákona účinné od 1. 1. 2013. Uvolnění povolovacího režimu dle § 79 odst. 2 písm. p) stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013, se týká pouze bazénů umístěných v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku [srov. též jeho § 96 odst. 3 písm. d)].

Na uvedeném tedy ničeho nemění ani tvrzení žalobce o obcházení stavebního zákona vlastníky stavby (zde je nutno uvést, že s účinností od 1. 1. 2013 bylo upuštěno od zákazu povolit výjimky v případech, kdy je vydáván územní souhlas), ani jeho úvahy o následném postupu vlastníků stavby a stavebního úřadu v navazujících řízeních. Ostatně podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (žalovaného).

Podanou žalobou napadené povolení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, vydané dle § 169 stavebního zákona, tedy není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti) a není tak ve správním soudnictví samostatně přezkoumatelné. Z tohoto důvodu soud žalobu odmítl pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.

Za této procesní situace soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak nemají právo na náhradu nákladů.

Výrok o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci se opírá o § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. prosince 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu